

[Lysholt Hansen.]

føje, at alle de gældende love, som ikke kommer op her i tinget, har vi ansvaret for, for det er folketinget, der har lavet kompromiserne, og jeg tør nok sige: uden megen skelen gennem årene til deres administrative sider. Derfor tror jeg, at når det er os, som har lavet disse kompromiser, er det vor forpligtelse på en eller anden facon at finde frem til, hvordan vi kan ændre bestående love, så de bliver lettere, billigere, bedre at administrere og mere hensigtsmæssige for befolkningen.

Lad mig også nævne, at jeg med megen interesse har læst den beretning, der er afgivet af statsrevisorerne om konsekvenserne af lovgivningen i folketingsåret 1965-66, hvor der jo, som det fremgår af beretningen, blev lavet 174 love, hvoraf de 75 overhovedet ikke har medført udgifter for staten. At det overraskede mig, skal jeg ikke nægte; jeg vil tro, det også overraskede statsrevisorerne. Men det får mig til at tænke på: er det ikke sådan, at en række af disse 75 love er genbehandlet her i vid udstrækning uden væsentlige ændringer, bare fordi vi traditionsmæssigt er vant til, at de skal frem her i tinget en gang hvert andet, tredje, fjerde eller femte år? Hvis det er sådan — og det tror jeg det er; det gælder i hvert fald for en række af dem — var det så ikke hensigtsmæssigt, om vi i folketinget, når vi fik dem forelagt, sagde: „Det stopper vi, vi vil ikke se disse love her år efter år!“ og tilføjede: „Nu må de køre en længere årrække“, for det er jo de stadige forlængelser, der giver det, man kalder byger af lovforslag herinde? Jeg føler altså, at vi selv har et betydeligt ansvar.

Jeg vil også gerne nævne endnu et forhold. Vi er jo repræsenteret i lønningsråd, lønningsudvalg og en række andre steder, hvor vi selv leverer vort bidrag til, at administrationen svulmer op derved, at vi — og det gælder os alle — f. eks. i lønningsudvalget stemmer for 1 eller 2 nye stillinger uden at have en klar oversigt over konsekvensen på det bredere felt; så svulmer det op, og dermed har vi påtaget os et ansvar.

Jeg har gerne villet sige dette, for at mit bidrag til denne drøftelse ikke skulle være en kritik, der rettede sig mod administra-

tionen. Omkring administrationens vækst har der i tidens løb, synes jeg, været meget hykleri, og det skal ikke fortsætte. Kendsgerningen er nemlig, at vi alle herinde har stemt for de sociale love, de skolelove og, de fleste af os, også for de militære love, der gjorde en omfattende administration til en nødvendighed. Derfor er det en misforståelse at tordne imod den offentlige administration, for vi har selv villet og stemt for, at stat og kommune overtog disse mange opgaver. Men det gør selvfølgelig, at der også er en forpligtelse for såvel regering som embedsmænd, men også for folketinget til at sørge for, at denne administration bliver god og effektiv og kan forstås og følges af den almindelige borger.

Ib Thyregod: Når de 3 partier, venstre, det konservative folkeparti og det radikale parti, har taget initiativet til denne forespørgselsdebat angående rationalisering i statsadministrationen, skyldes det naturligvis, at vi ikke er tilfreds med den måde, hvorpå dette arbejde er blevet grebet an fra regeringens side.

Siden forespørgslen blev stillet i begyndelsen af oktober, har den voldsomme vækst i statens udgifter yderligere gjort disse spørgsmål aktuelle.

Det er rigtigt, som det blev nævnt af den socialdemokratiske ordfører, hr. Lysholt Hansen, at man også i finansudvalget har diskuteret disse spørgsmål, og at der, bl. a. ved indsats fra hr. Damsgaard, opnåedes enighed om en formulering, der også pegede på disse rationaliseringsproblemer. Men udviklingen siden har vist, at det var nødvendigt, at spørgsmålet allerede nu blev taget op i forbindelse med en forespørgselsdebat.

Den populære opfattelse af statens administration er jo den, som en række forfattere har givet udtryk for, både Hans Scherfig i „Den forsvundne Fuldmægtig“ og Finn Søborg i den bog, der kom kort tid efter krigen; ifølge denne var det jo således, at tiden i ministerierne mest gik med at „sænke slagskibe“ og uden arbejde. Sådan er det imidlertid ikke. Det er klart for venstre som for alle andre partier, at der er mange embedsmænd, der gør et meget betydeligt arbejde. Vi har gennem en række udvalg, bl. a. skatteudvalgene, fået